

Dol op diva

DANI VAN DOORN

Dol op diva

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

ZATERDAG 4 DECEMBER, VILLA LOES

‘Pom, pom, pom,’ mompelde Loes terwijl ze de datingwebsite bekeek. ‘Wat zal ik eens invullen. Vijfendertig jaar oud, dat is geen geheim. Maar hoe heet ik? Diva of Loes.’ Zou iemand zich nog Loes de Winter herinneren? De Miss World van vijftien jaar geleden? Nah. O, wacht, een man van mijn leeftijd en ouder weet dat misschien nog. Goed, wordt het alleen Loes. En een foto met weinig make-up, dan ben ik onherkenbaar,’ typte ze verder. ‘Hè, wat doe ik nu? Typ ik ‘onherkenbaar’ in, man o man, moet ik mijn hoofd er nog bijhouden ook.’ Ijverig op de toetsen rammelend vulde ze de rest van het formulier in. ‘Zo!’ Haar hand aarzelde boven de verzendknop en maakte er toen ‘opslaan’ van. Nog maar even wachten met inschrijven.

Eigenlijk geloofde ze helemaal niet in het nut van datingsites, al hadden twee van haar nichtjes er toch wel een leuke man gevonden. Voor zichzelf zag ze het meer als een oefenterrein om te kijken hoe er tegenwoordig gedatet werd en of ze weer open kon staan voor iemand.

Peinzend nam ze een slokje champagne.

Hoelang was het nu geleden dat haar laatste relatie mislukt was? Vier jaar. Een van die vele rijke kerels die op een Miss afkwamen en dachten dat ze gelukkig werden van een mooie vrouw. En zij was zo dom om te denken dat ze meetelde als een succesvolle man haar 'nodig had'. Voor iemand met een nuchter verstand had ze het wel lang volgehouden, die poenige upper class lifestyle. Ze huiverde even. Dát nooit meer!

Ineens merkte ze dat haar hondje tegen haar stoel op stond. 'Ach, Bertje, kom eens gauw! Heb ik je al die tijd geen aandacht gegeven?' Ze tilde haar shih tzu op en zette hem op schoot om hem te knuffelen. 'Jij bent het liefste hondje van de wereld, hè?'

Bertje ging op zijn rug liggen en trappelde met zijn pootjes. 'Verwende baby.' Ze realiseerde zich dat ze dit niet meer kon doen als er iemand anders bij was. Mannen hielden niet van vrouwen die met hoge stemmetjes aanhuldig deden tegen hun hond. En gelijk hadden ze. Er was eigenlijk maar één ding dat erger was en dat waren mannen die een hoge stem opzetten tegen hun huisdier. Gênant! Ze pakte haar opschrijfboekje en noteerde onder een lijstje met drie punten: *'Niet overdreven doen met de*

hond en hem je baby noemen.' Ze las de andere punten nog eens over. *Niet meteen champagne gaan drinken waar je date bij is.* Dan wil hij ook. Nee, dat was zonde. Het beste was als hij geen champagne lustte. En ook niet veel dronk. *Punt 2: Hij mag geen vieze gewoonten hebben, zoals in zijn neus peuteren.* Ze wist nog veel meer vieze dingen, maar die wilden ze niet eens opschrijven. Dit stond trouwens in het verkeerde lijstje, dit moest in het lijstje van zaken die hij achterwege moest laten. Ze streepte punt 2 door en verhuisde die naar het lijstje: *Wat mag hij niet hebben of doen?*

'Maar wat was dan het laatste dat ik niet moet doen?' vroeg ze aan zichzelf en ze bladerde weer terug. *Niet hardop praten in mezelf.* Ze schaterde het uit en Bertje, die in slaap was gevallen, kwispelde als reactie met zijn staartje. Zijn buik strelend zei ze: 'Het gaat vast niet lukken om niet hardop tegen mezelf te praten, Bertjemans. Dat doe ik nu al jaren en het houdt me helder.

En mijn stem geofend, anders word ik net als oma, die op het laatst te schor was om iets te zeggen.' Even staarde ze voor zich uit. Het zat toch wel in de familie, dat terugtrekken uit de maatschappij en jezelf isoleren. Haar moeder

had er ook een handje van. Nog een reden om meer contacten te gaan leggen. Als die aardige psychosociale begeleidster niet was verhuisd, dan was ze nu een stuk verder geweest. En degene die haar opvolgde was zo'n raar mens geweest, dwingend en chagrijnig. En daarna kwam er een heel onzekere man die haar helemaal liet zwemmen en dus verzuipen. Nee, dan oefende ze liever haar sociale vaardigheden in haar eentje. Misschien kon ze iets gaan doen in het activiteitencentrum verderop aan de lange laan waar ze woonde, maar ze baalde er al van als ze eraan dacht. Als ze er langsreed, zag ze al dat het niet haar soort mensen was. Er was zelfs een koffie-uurtje voor daklozen! Om daar nu tussen te gaan zitten. Misschien kreeg ze dan een paniekaanval en daar was ze net zo mooi vanaf. Automatisch deed ze een schietgebedje. *O, geef me alsjeblieft aardige mensen om mee te oefenen! Mensen die bij me passen en die mij niet gek vinden...* Vooral niet vanwege haar extravagante kleding. Ze voelde zich nu eenmaal saai als ze elke dag een spijkerbroek met een shirtje en sneakers droeg. Dan was het paradijsvogeltje in haar niet gelukkig.

Als vanzelf ging haar muispijltje naar het ontwerpprogramma op haar computer en klikte

het open. Ze had vannacht weer zo'n geweldige jurk gedroomd. Paars fluweel met zilveren veren aan de randen en zilveren details. Een echte Divajurk. Ze kon ongeveer hetzelfde patroon gebruiken als een van de creaties die ze nu aanhad en daarop variëren. Eerst nog even kijken of er op haar social media reacties waren gekomen op haar laatste ontwerp. 'Jaah!' jubelde ze en begon alles te lezen. Veel positieve reacties, gelukkig. Dominique gaf altijd goede feedback. Simone was een zeur die overal wat op aan te merken had en Rico een engerd die voor de tweede keer dubbelzinnige opmerkingen maakte, die ging ze meteen blokkeren. 'Kijk, zo doen we dat met vieze mannetjes.' Kon het in het echte leven ook maar zo makkelijk, wat een vrijheid zou dat geven, mannen blokkeren. 'Nee, positief blijven ten aanzien van mannen, Loes!' Anders had dat daten ook geen zin.

Ze liet muziek uit de jaren dertig klinken en pakte daarna haar tablet om op te gaan schetsen. 'Eens kijken, zal ik paars of purper nemen? Wat vind jij Berteljoris?' Nee, dit werd toch een beetje te gek, je hond vragen welke kleur jurk je ging maken. Hoofdschuddend pakte ze haar stylus en begon de eerste lijnen te zetten.

ZONDAG 5 DECEMBER, VILLA SCHOONOORD

Terwijl zijn oude schoolvriend Bram een biertje voor hem haalde, keek Mart eens rond in de kamer. Mooi oud huis, maar wat een rommeltje had Bram ervan gemaakt sinds zijn ouders hier weg waren, totaal geen sfeer. Niet dat het in zijn eigen onderkomen zo gezellig was. Een zolderkamer, bloedheet bij warm weer en ijskoud als het vroom, zoals vandaag. Het enige voordeel was dat het betaalbaar was.

‘Thanks, homie.’ Hij pakte zijn bier om snel een paar slokken te nemen. ‘Daar was ik aan toe!’

‘Had je thuis geen bier meer?’ Bram liet zich in de doorgezakte bank vallen en vertrok zijn gezicht. ‘Dat ding is zo versleten dat je op hout zit.’

‘Ja, ik had thuis niets meer en ja, deze bank zit zwaar beroerd.’

‘En jij ziet er zwaar beroerd uit. Heb je soms een hele krat leeggedronken voordat je hier kwam?’

Mart krabde aan zijn ongeschoren kin en antwoordde voor de lol: ‘Wie weet. Ik herinner

me slechts twee pilsjes, maar na een hele krat herinner je je sowieso niet veel meer, neem ik aan.’ Bram grinnikte. ‘Hoe staat het leven?’

‘Slecht.’ Somber staarde Mart naar het vloerkleed. ‘Mijn vrouw heeft een ander, mijn dochter zie ik te weinig en daardoor weet ik niet meer wat haar bezighoudt. Ik woon op een vreselijke kamer bij een vreselijke huisbaas, het boek over mijn laatste undercoverproject komt niet van de grond en ik heb geen inspiratie voor een nieuw avontuur. Het weggaan van Hanna heeft vanbinnen zoveel overhoopgegooid, dat het voelt alsof ik maar over de helft van mijn capaciteiten beschik. Ik snap het nog steeds niet. Hoe kan Hanna iets beginnen met zo’n rare kerel? Die past niet bij haar en, en.’ Hij zweeg, maar maakte in gedachten zijn zin af met: ze kon hun verbond toch niet zomaar verbreken?

Vrijgezel Bram toonde echter geen medelijden met hem. ‘Dat is allemaal maandenoud nieuws. Kun je niet iets anders gaan doen? Hoe is het met je roman?’

‘O ja, mijn satirische roman. Daar ben ik te chagrijnig voor.’

‘Begin iets nieuws.’

‘Iets nieuws. Ik heb geen idee. Intussen raakt mijn gezicht ook bekend als die journalist die

undercover opdrachten doet en mijn op een-na-laatste vermomming was weliswaar goed, maar zo omslachtig dat ik dat niet meer wil doen.'

'Niemand herkent je nog zoals je er nu uitziet, hoor. Je lijkt wel een zwerver. Kun je geen daklozenstory gaan doen?'

'Heb ik al gedaan, Brammetje. Je eet te veel pinda's, slecht voor je geheugen.'

Brams hand vol pinda's bleef onderweg naar zijn mond hangen. 'Echt?'

Martin grijnsde. 'Nee, integendeel. Maar ik ben dus begin dit jaar dakloos geweest en daar moet ik nog een boek over schrijven. Wat een rottijd was dat zeg. En tegelijkertijd een openbaring. Ik heb me voorgenomen om nooit meer af te geven op dingen die voor daklozen een luxe zijn.'

'Zoals je altijd op je huurkamer zit te schelden, bedoel je? Dat heb je dan niet lang volgehouden.' Met zijn hoofd achterover gooide Bram de nootjes in zijn mond.

Hij had gelijk, besefte Mart. Zelfs dat hield hij niet vol. Hij ging verder over zijn werk. 'Mijn op één-na-laatste undercoveravontuur was het meest schokkend. Voor mij en voor de lezers. Het leven ziet er echt heel anders uit als je een kleurtje hebt. Ik parkeerde een keer